Ετος Β' — Αριθμος 75 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 30 Μαρτιου 1886

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ ταχυδρομικῶν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Οὐίλκη Κόλλινς, μεταφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. (Συνέχ.). — Η ΔΑΜΑΣΤΡΙΑ, διήγημα ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ὁ νεωκόρος εἰσήγαγε τὴν κλεῖδα εἰς τὸ κλεῖθρον. (Σελ. 181).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια τῶν προηγουμένων φύλλων].

Τὸ ἕτερον ζήτημα, περὶ οὗ ἠθέλησα κατόπιν νὰ πληροφορηθῶ, δηλαδὴ ἂν ἦτο ἐπίσης βέβαιον ὅτι ἡ Ἄννα ἦτο θυγάτηρ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ἦτο ἔτι μᾶλλον δύσκολον νὰ διασαφηνισθῇ. Δὲν εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν μου ὅπως ἐκτιμήσω τὰς πιθανότητας τὰς συνηγορούσας ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης μέσα καλλίτερα ἀπὸ τὰς εἰκασίας, ἃς ἠδύνατό τις νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τῶν δύο ἀτόμων, ἅτινα ὑπετίθετο ὅτι συνεδέοντο διὰ τόσου στενοῦ δεσμοῦ.

— Ὑποθέτω, εἶπον, ὅτι θὰ ἐβλέπετε συχνὰ τὸν σὶρ Πέρσιβαλ ὅτε κατῴκει εἰς τὸ χωρίον σας.

— Ναί... συχνότατα, ἀπήντησεν ἡ κυρία Κλέμεντς.

— Μήπως παρετηρήσατε ὅτι ὑπῆρχεν ὁμοιότης τις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἄννης;

— Ὦ!.. οὔτε κατὰ φαντασίαν!

— Τότε λοιπὸν ὡμοίαζε πρὸς τὴν μητέρα της.

— Ὄχι· οὔτε πρὸς τὴν μητέρα της· ἡ κυρία Καδερικ ἦτο μελαγχρινὴ καὶ στρογγυλοπρόσωπος.

Δὲν ὡμοίαζε λοιπὸν οὔτε πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ, οὔτε πρὸς τὸν πατέρα της! Ἐγίνωσκον ὅτι δὲν πρέπει τις νὰ ἔχῃ ἀκλόνητον πίστιν εἰς τὰ ἐκ τῆς προσωπικῆς ὁμοιότητος συμπεράσματα· ἀφ' ἑτέρου ὅμως δὲν ἔπρεπέ τις νὰ τ' ἀπορρίπτῃ ἀπολύτως. Ἠδυνάμην ἄρά γε νὰ καταστήσω βασιμώτερα τὰ ἤδη γνωσθέντα ἀνακαλύπτων καὶ ἄλλα περιστατικὰ σημαντικώτερα, ἀναγόμενα εἰς τὸν βίον τῆς κυρίας Καδερικ καὶ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, πρὶν ἀμφότεροι μεταβῶσι νὰ κατοικήσωσιν εἰς τὸ Παλαιὸν Βέλμιγχαμ; Τὸ μέσον τοῦτο πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας εἶχον ὑπ' ὄψει μου ἀποτείνων νέας ἐρωτήσεις.

— Ὅτε ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἔφθασε διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ χωρίον σας, ἐμάθετε πόθεν ἤρχετο;

— Ὄχι, κύριε· ἄλλοι ἔλεγον ὅτι ἤρχετο ἐκ Μπλὰκ-οὐάτερ-Πάρκ, καὶ ἄλλοι ἐκ τῆς Σκωτίας, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξευρε θετικῶς.

— Καὶ ἡ κυρία Κάδερικ διετέλει ἐν ὑπηρεσίᾳ εἰς Βάρνεκ-Χώλλ ἀμέσως πρὸ τοῦ γάμου της;

— Μάλιστα.

— Κατεῖχε πρὸ πολλοῦ αὐτὴν τὴν θέσιν;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς ἂν πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν.

— Μήπως κατὰ τύχην ἠκούσατε τίς ἦτο ὁ κάτοχος τοῦ Βάρνεκ-Χώλλ, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν;

— Βεβαίως. Ἐκαλεῖτο ταγματάρχης Δόνθορμ.

— Ὁ Κάδερικ ἢ ἄλλος τις τῶν γνωρίμων σας μήπως ἤκουσεν ἂν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εἶχε σχέσεις μετὰ τοῦ ταγματάρχου Δόνθορμ; Μήπως ἐθεάθη ποτὲ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βάρνεκ-Χώλλ;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ εἰπέ τι περὶ τούτου ὁ Κάδερικ ἢ ἄλλος τις γνώριμός μου.

Ἐσημείωσα τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ταγματάρχου Δόνθορμ, ὅπως ἐν πιθανῇ περιπτώσει ἀποταθῶ πρὸς αὐτόν, ἂν ἔζη ἀκόμη. Ἐν τούτοις αἱ ἄμεσοι ἀτομικαὶ ἐντυπώσεις μου ἀπέκρουον τὴν ὑποψίαν ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἦτο πατὴρ τῆς Ἄννης Κάδερικ, ἀπεναντίας δὲ ἤμην μᾶλλον διατεθειμένος νὰ πιστεύσω ὅτι αἱ μυστηριώδεις αὐτοῦ συνεντεύξεις μετὰ τῆς κυρίας Κάδερικ ἦσαν ὅλως ἄσχετοι μὲ τὴν ἀτιμίαν δι' ἧς αὐτὴ εἶχε κηλιδώσει τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀποτείνω ἄλλην ἐρώτησιν ὅπως ἐπιβεβαιώσω τὴν ἐντύπωσίν μου ταύτην· δὲν μοὶ ἀπέμεινεν ἄλλο εἰμὴ νὰ ἐνθαρρύνω τὴν κυρίαν Κλέμεντς ὅπως μοὶ παράσχῃ πλείονας πληροφορίας περὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ βίου τῆς Ἄννης Κάδερικ, νὰ καραδοκῶ δὲ ὅπως μὴ μὲ διαφύγῃ καμμία εὐκαιρία, ἥτις ἐκ τῶν ἀπαντήσεών της ἤθελε μοὶ παρουσιασθῇ.

— Δὲν μοὶ εἴπετε ἀκόμη, εἶπον, τίνι τρόπῳ ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη νεᾶνις, ἡ ὑπὸ τόσους ἀπαισίους οἰωνοὺς γεννηθεῖσα, παρεδόθη εἰς ὑμᾶς καὶ ἔτυχε τῶν περιποιήσεών σας.

— Δὲν παρουσιάσθη κανεὶς ἄλλος, ἀπήντησεν ἡ κυρία Κλέμεντς, ὅπως εὐσπλαγχνισθῇ τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο καὶ εὔθραστον πλάσμα. Ἡ κακή της μήτηρ ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν ἐμίσει — ὡς νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔφερεν εὐθύνην τινὰ τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο βρέφος! — ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς γεννήσεώς του. Τὴν ὤκτειρα καὶ προσεφέρθην νὰ τὴν ἀναθρέψω ἐγὼ ὡς νὰ ἦτο κόρη μου.

— Καὶ ἀπὸ τότε ἡ Ἄννα ἔμεινε διαρκῶς πλησίον σας;

— Ὄχι διαρκῶς· ἡ κυρία Κάδερικ κατελαμβάνετο ἐνίοτε ὑπὸ ἰδιοτροπίας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προέβαλλε τὰ ἐπὶ τῆς μικρᾶς κόρης δικαιώματά της, ὡς νὰ ἤθελε τρόπον τινὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ, διότι ἠθέλησα νὰ τὴν ἀναθρέψω. Ἀλλ' αἱ παραφοραί της διήρκουν ὀλίγον καὶ ἡ ταλαίπωρος Ἄννα ἐπέστρεφε πάντοτε μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν οἰκίαν μου, μολονότι διῆγεν ἐν αὐτῇ βίον ὁπωσοῦν μελαγχολικόν, ἐπειδὴ δὲν εἶχε συντρόφους τῆς ἡλικίας της διὰ νὰ παίζῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ καθὼς τὰ ἄλλα παιδία. Ἡ μακρότερον διαρκέσασα περίοδος τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας ἦτο ὅτε ἡ μήτηρ τὴν παρέλαβε καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς Λίμμεριτζ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀπέθανεν ὁ σύζυγός μου, ἐν τῇ θλίψει μου δὲ εὕρισκον καλὸν ὅτι ἡ Ἄννα δὲν ἦτο τότε μαζί μου. Ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δεκαέτις ἢ ἑνδεκαέτις, ἐμάνθανε κακῶς τὰ μαθήματά της καὶ ἐφαίνετο πάντοτε ἡ ταλαίπωρος κόρη πολὺ ὀλιγώτερον φαιδρὰ καὶ διαχυτικὴ ἀπὸ τὰ ὁμήλικα αὐτῆς κοράσια· κατὰ τ' ἄλλα ἦτο εὐειδὴς καὶ χαριεστάτη. Ἀνέμενον νὰ τὴν φέρῃ ἡ μήτηρ της ἐκ νέου εἰς τὴν οἰκίαν μου, τότε δὲ ἐπειδὴ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσω εἰς Λονδῖνον, προέτεινα εἰς τὴν μητέρα της νὰ τὴν παραλάβω μετ' ἐμοῦ. Διότι τί νὰ σᾶς εἴπω, ἀγαπητέ μοι κύριε; μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου τὸ παλαιὸν Βέλμιγχαμ μοὶ ἐφαίνετο μελαγχολικώτατος τόπος καὶ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ κατοικήσω ἐπὶ πλέον εἰς αὐτόν.

— Ἐδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην ἡ κυρία Κάδερικ;

— Ὄχι, κύριε. Εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ τῆς ἐπαρχίας σκληροτράχηλος καὶ κεχολωμένη περισσότερον παρά ποτε. Ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ τὴν ἄδειαν νὰ ταξειδεύσῃ, τοῦθ' ὅπερ ἦτο μεγίστη στενοχωρία διὰ γυναῖκα τοῦ χαρακτῆρός της. Μετέβη εἰς Λίμμεριτζ διὰ νὰ νοσηλεύσῃ μίαν ἀδελφὴν αὐτῆς ἐπιθάνατον, διότι τότε διεδίδετο ὅτι ἡ ῥηθεῖσα ἀδελφή της ἦτο κάτοχος μικροῦ τινος χρηματικοῦ ποσοῦ· ἀπεναντίας εὑρέθη ὅτι μόλις ἐξήρκεσεν ὁλόκληρος ἡ περιουσία της διὰ τὰς δαπάνας τῆς κηδείας. Ταῦτα πιθανῶς παρώργισαν τὴν κυρίαν Κάδερικ· ὅπως δήποτε δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα λόγον νὰ πεισθῇ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ παραλάβω τὴν θυγατέρα της. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἠσθάνετο ἰδιάζουσαν εὐχαρίστησιν νὰ προξενήσῃ εἰς ἡμᾶς λύπην διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Ἑπομένως ἄλλο δὲν ἠδυνήθην νὰ πράξω εἰμὴ νὰ δώσω τὴν διεύθυνσίν μου εἰς τὴν ἀτυχῆ Ἄνναν καὶ νὰ τῇ εἴπω κρυφίως, ὅτι ἂν ἤθελέ ποτε εὑρεθῆ εἰς στενοχωρίαν, νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ εὕρῃ ἀνοποφεύκτως. Παρῆλθον ὅμως ἀρκετὰ ἔτη πρὶν ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ ἑπομένως δὲν εἶδα πλέον τὴν ἀτυχῆ καὶ προφιλῆ Ἄνναν εἰμὴ τὴν νύκτα καθ' ἣν ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ φρενοκομείου.

— Καὶ θὰ γνωρίζητε βέβαια, κυρία Κλέμεντς, διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἐνήργει νὰ κλεισθῇ ἐκεῖ.

— Ἄλλο δὲν εἰξεύρω, εἰ μὴ ὅτιμοὶ εἶπεν ἡ Ἄννα, ἀλλ' ὁσάκις ὡμίλει περὶ τούτου ἡ ταλαίπωρος νέα ἐξετρέπετο καὶ παρελάλει εἰς τρόπον τοιοῦτον, ὥστε προὐκάλει τὸν οἶκτον. Ἔλεγεν ὅτι ἡ μήτηρ της καθῆκον ἔχουσα νὰ τηρῇ αὐστηρῶς ἀπόκρυφον δὲν γνωρίζω ποῖον μυστικὸν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, τῇ τὸ ἀνεκοίνωσεν ἡμέραν τινὰ πολὺν καιρὸν μετὰ τὴν ἐκ Χαμψίαρ ἀναχώρησίν μου, ὅτι δὲ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἀνακαλύψας ὅτι αὐτὴ ἔμαθε τὸ μυστικόν του ἐνήργησεν νὰ τὴν καθείρξωσιν εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ὅτε δὲ τὴν ἠρώτησα εἰς τί συνίστατο τὸ μυστικὸν αὐτό, δὲν ἠθέλησε νὰ μοὶ τὸ εἴπῃ. Τὸ μόνον ὅπερ ἠδυνήθην νὰ μάθω παρ' αὐτῆς εἶνε ὅτι ἡ μήτηρ της ὁσάκις θελήσῃ δύναται νὰ καταστρέψῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὸν σὶρ Πέρσιβαλ. Πιθανῶς ἡ κυρία Κάδερικ αὐτὸ μόνον νὰ τῇ εἶπε καὶ οὐδὲν πλέον. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ Ἄννα θὰ μοὶ ἀνεκοίνου πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν ὡς διετείνετο καὶ ὡς βεβαίως τὸ ἐπίστευεν ἐκ πλάνης τοῦ νοὸς τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα, τὴν εἶχε πράγματι μάθει . . .

Ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς ἰδέα εἶχεν ἐπέλθει πολλάκις καὶ εἰς ἐμέ. Εἶπον εἰς τὴν Μαριάνναν ὅτι ἀμφέβαλλον ἂν ἡ Λαύρα πράγματι ἠδύνατο νὰ μάθῃ τι σπουδαῖον τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ κόμης Φόσκος ἐματαίωσε διὰ τῆς παρουσίας του τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἄννης συνέντευξιν εἰς τὴν παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης καλύβην· πιθανὸν καὶ φυσικὸν ἤτοι ἕνεκα τῆς διανοητικῆς αὐτῆς καταστάσεως, ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις νὰ ἐφανταζετο ὅτι ἦτο κάτοχος τοῦ μυστικοῦ, χωρὶς πράγματι νὰ ἔχῃ ἄλλην ἀφορμὴν ἢ παρακεκινδυνευμένον τινὰ ὑπαινιγμὸν λεχθέντα παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἐνώπιόν της. Ἡ δυσπιστία τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ προήρχετο βεβαίως ἐκ τῆς συναισθήσεως τοῦ ἐγκλήματός του, αὐτὴ δὲ κατ' ἀνάγκην τῷ ἐνέπνευσε τὴν ὅλως ἀβάσιμον ὑπόνοιαν ὅτι ἡ Ἄννα Κάδερικ ἐγίνωσκε τὸ μυστικόν του· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπώπτευσε βραδύτερον, ἐπίσης ἀδίκως, ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε μάθει τὰ πάντα παρὰ τῆς Ἄννης Κάδερικ.

Ἡ ὥρα παρήρχετο· ἡ πρωΐα ἤδη ἔλυγε, δὲν προέβλεπον δὲ ὅτι καὶ ἀνπαρέτεινα τὴν ἐπίσκεψίν μου θὰ ἐμάνθανόν τι παρὰ τῆς κυρίας Κλέμεντς δυνάμενον νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ εἰς τὰ σχέδιά μου. Εἶχον ἤδη μάθει σαφῶς καὶ λεπτομερῶς πάντα τ' ἀφορῶντα εἰς τὸν προγενέστερον οἰκογενειακὸν βίον τῆς κυρίας Κάδερικ, δηλαδὴ εἶχον ἐκπληρώσει τὸν σκοπὸν τῶν ἐρευνῶν μου καὶ εἶχον φθάσει εἰς συμπεράσματα ὅλως νέα δι' ἐμέ, ἅτινα ἠδύναντο κάλλιστα νὰ μὲ ὁδηγήσωσιν ὡς πρὸς τὰ νέα μου διαβήματα. Ἠγέρθην ὅπως ἀναχωρήσω, πρὸ τούτου ὅμως ἐθεώρησα καθῆκόν μου νὰ εὐχαριστήσω τὴν κυρίαν Κλέμεντς διὰ τὴν φιλικὴν προθυμίαν μεθ' ἧς μοὶ παρέσχε πάσας ταύτας τὰς πληροφορίας.

— Φοβοῦμαι μὴ ἐφάνην πολὺ ἀδιάκριτος, τῇ εἶπον. Σᾶς ἀπηύθυνα πολλὰς ἐρωτήσεις, εἰς ἃς ἄλλοι ἂν εὑρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν σας, δὲν θὰ ἐλάμβανον τὸν κόπον ν' ἀπαντήσωσιν.

— Πᾶν ὅ,τι γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ κυρία Κλέμεντς, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς τὸ ἀνακοινώσω.

Ταῦτα εἰποῦσα ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον βλεπουσά με ἀτενῶς.

— Ἐπεθύμουν ὅμως, κύριε, προσέθηκε, νὰ μοὶ δώσητε πλειοτέρας καὶ ἀσφαλεστέρας εἰδήσεις περὶ τῆς Ἄννης. Μοὶ ἐφάνη

ὅτι διέκρινα ἐκ τῆς μορφῆς σας ὅτε εἰσήλθετε ὅτι ἦσθε εἰς θέσιν νὰ μὲ πληροφορήσητε. Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσην λύπην αἰσθάνομαι ἀγνοοῦσα μέχρι σήμερον ἐὰν ζῇ ἀκόμη ἢ ὄχι. Ἂν ἤμην βεβαία περὶ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου θὰ ὑπέμενον τὸ πρᾶγμα μετὰ πλείονος γενναιότητος. Εἴπετε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς πλέον νὰ τὴν ἐπανίδωμεν . . . Τὸ γνωρίζετε θετικὰ ὅτι ὁ Θεὸς ηὐδόκησε νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ;

Ἐπίκλησις τόσον θερμὴ μὲ ἀφώπλισεν. Θὰ ἦτο ἀγένεια, θὰ ἦτο σκληρότης ἀδικαιολόγητος ἐκ μέρους μου ἂν ἐπέμενα.

— Πολὺ φοβοῦμαι, τῇ ἀπήντησα, ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀναμφίβολον· τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι τὰ βάσανά της εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἐτελείωσαν.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἔπεσε συντετριμμένη ἐκ τῆς ὀδύνης ἐπὶ τῆς ἕδρας της, κρύπτουσα δὲ τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν,

— Ὦ, κύριε! μοὶ εἶπε, πῶς τὸ ἐμάθετε; τίς σᾶς τὸ εἶπεν;

— Κανείς, κυρία Κλέμεντς· ἀλλ' ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι εἶνε ἀσφαλὲς ὅ,τι σᾶς λέγω, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς τοὺς ἀνακοινώσω μόλις εὑρεθῶ εἰς θέσιν νὰ τὸ πράξω ἀκινδύνως. Εἶμαι βέβαιος ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας της στιγμὰς δὲν τῇ ἔλειψε καμμία περιποίησις. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ θανάτου της ἦτο τὸ καρδιακὸν νόσημα ἐξ οὗ πρὸ πολλοῦ ἔπασχεν. Περὶ πάντων τούτων θὰ βεβαιωθῆτε ἐντὸς ὀλίγου . . . θὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ἐτάφη εἰς ἓν ἥσυχον ἐξοχικὸν νεκροταφεῖον, εἰς γαλήνιον καὶ χλοερὸν τόπον οἷον καὶ σεῖς θὰ ἐξελέγετε πρὸς ἐνταφιασμόν της.

— Ἀπέθανεν! ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Κλέμεντς, ἀπέθανεν αὐτὴ τόσον νέα καὶ ἐγὼ ἐπιζῶ! Ἐγὼ ἔρραψα τὰ πρῶτα της μικρὰ φορέματα, ἐγὼ τὴν ἐδίδαξα νὰ περιπατῇ· τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν ἐπρόφερε τὴν γλυκεῖαν λέξιν «μαμμὰ» πρὸς ἐμὲ τὴν ἀπέτεινεν . . . Καὶ τώρα αὐτὴ ἀπέθανε καὶ ἐγὼ ζῶ ἀκόμη! . . Δὲν μοὶ εἴπετε, κύριε, προσέθηκεν ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη γυνὴ παραμερίζουσα τὸ ἀποκρύπτον τὴν μορφήν της μανδήλιον καὶ διὰ πρώτην φορὰν ὑψοῦσα τὸ βλέμμα της πρὸς ἐμέ, ὅτι ἐνεταφιάσθη εὐπρεπῶς; . . Ἐλήφθη φροντὶς περὶ τῆς κηδείας της; . . νομίζετε ὅτι τὴν ἐκήδευσαν . . . ὡς νὰ ἦτο κόρη μου;

Τὴν καθησύχασα περὶ τούτου, ἡ δὲ ἀπάντησίς μου καὶ αἱ διαβεβαιώσεις ἐφαίνοντο ἐμπνέουσαι εἰς αὐτὴν εἶδός τι ἀνεξηγήτου ὑπερηφανείας, παρέχουσαι εἰς αὐτὴν ἀφορμὴν παρηγορίας, οἵαν δὲν θὰ κατώρθουν ἴσως νὰ τῇ ἐπιφέρωσιν εὐγλωττότεροι παραμυθητικοὶ λόγοι.

— Θὰ ἤμην ἀπαρηγόρητος, μοὶ ἔλεγεν ἀφελῶς, ἂν ἡ ταλαίπωρος Ἄννα μου δὲν ἤθελεν ἐνταφιασθῇ ὅπως πρέπει. Ἀλλὰ πῶς τὸ γνωρίζετε, κύριε; ποῖος σᾶς τὸ εἶπεν;

Τὴν παρεκάλεσα καὶ πάλιν νὰ περιμένῃ τὴν καταλληλον στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἠδυνάμην νὰ τῇ παράσχω ἀνεπιφυλάκτως πᾶσαν ἐξήγησιν.

— Ἐστὲ βεβαία ὅτι θὰ μ' ἐπανίδητε, προσέθηκα, διότι ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μίαν ἐκδούλευσιν, ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ λύπη σας καὶ πραϋνθῆτε.. Δὲν θὰ βραδύνω ἴσως περισσότερον τῶν δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

— Μὴ ἀναβάλλητε τὴν αἴτησίν σας ἐξ αἰτίας μου, εἶπεν ἡ κυρία Κλέμεντς μὴ λάβητε ὑπ' ὄψιν τὴν κατάστασίν μου καὶ τὰ δάκρυά μου ἂν πρόκειται νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Εἰπέτε μοιαμέσως τί θέλετε, τί ἔχετε νὰ μοῦ ζητήσητε;

— Μίαν ἐρώτησιν ἁπλῶς ἤθελα νὰ σᾶς ἀποτείνω· ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὴν ἐν Βέλμιγχαμ διεύθυνσιν τῆς κυρίας Κάδερικ.

Ἡ αἴτησίς μου τοσοῦτον ἐξεφόβισε τὴν κυρίαν Κλέμεντς, ὥστε πρὸς στιγμὴν καὶ αὐτὴ ἡ ὀδυνηρὰ εἴδησις ἣν τῇ εἶχον ἀναγγείλει ἐφάνη ἐξαλειφθεῖσα τῆς μνήμης της. Τὰ δάκρυα ἔπαυσαν διὰ μιᾶς, ἐξακολουθοῦσα δὲ νὰ κάθηται ἔμπροσθέν μου, μὲ ἠτένιζε μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! μοὶ εἶπε, τί θὰ ζητήσητε ἀπὸ τὴν κυρίαν Κάδερικ;

— Ἀκούσατε, κυρία Κλέμεντς, ἀπήντησα· ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὸ μυστικὸν τῶν ἰδιαιτέρων συνεντεύξεων ἃς ἔσχεν ἄλλοτε μετὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ Ἐξ ὅλων ὅσα μοὶ εἴπατε περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ τῶν παλαιῶν σχεδίων της μετὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, συμπεραίνω ὅτι ὑπάρχει τι τὸ ἀνεξήγητον, περὶ τοῦ ὁποίου κανείς, οὔτε ὑμεῖς, οὔτε οἱ γείτονές του ὑπώπτευσαν. Ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο μυστήριον, ὅπερ οὐδεὶς εἰσέτι ἐγνώρισε...διὰ τοῦτο σκοπεύω νὰ μεταβῶ πρὸς ἐντάμωσιν τῆς κυρίας Κάδερικμὲ ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ τὸ ἀνακαλύψω.

— Σκέφθητέ το καλῶς πρότερον! εἶπεν ἡ κυρία Κλέμεντς, ἥτις ἐν τῇ συγκινήσει της ἠγέρθη αἴφνης θεῖσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, εἶνε γυνὴ ἐπίφοβος.. δὲν τὴν γνωρίζετε ὅπως τὴν γνωρίζω ἐγώ . . . Σκέφθητε καλῶς!

— Ἡ συμβουλή σας, κυρία Κλέμεντς, εἶμαι βέβαιος ὅτι προέρχεται ἐκ καλοκαγαθίας, ἀλλ' ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν πρόκειται νὰ συμβῇ, ἔχω σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἴδω τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

Ἡ κυρία Κλέμεντς ἐξήτασε μετά τινος ἀνησυχίας τὴν μορφήν μου.

— Βλέπω ὅτι εἶσθε ἀποφασισμένος, μοὶ εἶπεν, ἔστω λοιπόν, κύριε, θὰ σᾶς δώσω τὴν διεύθυνσιν.

Ἔγραψα καθ' ὑπαγόρευσίν της τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ σημειωματάριόν μου καὶ ἔσφιγξα τὴν χεῖρά της ἀποχαιρετίσας αὐτήν.

— Γρήγορα ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχητε εἰδήσεις μου, τῇ εἶπα· θὰ μάθητε πάντα ὅσα ὑπεσχέθην νὰ σᾶς ἀποκαλύψω.

Ἡ κυρία Κλέμεντς ἐξέφερε στεναγμὸν καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μὲ ἦθος ἀμφιβολίας.

— Ἡ συμβουλὴ γυναικὸς ἡλικιωμένης ἀποβαίνει πολλάκις ὠφέλιμος, μοὶ ἀπήντησεν. Σκέφθητι καλῶς πρὶν ἀποφασίσητε νὰ μεταβῆτε εἰς Βέλμιγχαμ.

Η'

Ὅτε μετὰ τὴν συνέντευξιν ἣν ἔσχον μετὰ τῆς κυρίας Κλέμεντς ὑπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν ἐξεπλάγην ἐκ τῆς ἐπελθούσης εἰς τὴν Λαύραν μεταβολῆς.

Ἡ ἀμετάβλητος πρᾳότης ἡ ἀνεξάντλητος ὑπομονὴ αὐτῆς ἃς δὲν ἴσχυσαν νὰ καταβάλωσι τόσαι σκληραὶ δοκιμασίαι, ἐφάνησαν διὰ μιᾶς ἐκλείπουσαι. Ἀναίσθητος εἰς πάντα ὅσα τῇ ἔλεγεν ἡ Μαριάννα ὅπως τὴν καθησυχάσῃ καὶ διασκεδάσῃ αὐτὴν ἵστατο μακρὰν τοῦ ἰχνογραφήματός της, ὅπερ παρημέλει καὶ ἀπέκρουε, προσηλοῦσα ἑπομένως πρὸς τὰ κάτω τὸ βλέμμα, κρατοῦσα ἰσχυρῶς τὰ γόνατα διὰ τῶν χειρῶν πυρετωδῶς συμπεπλεγμένων. Ἅμα εἰσῆλθεν ἡ Μαριάννα ἠγέρθη, εἶδα δ' ἐπὶ τῆς μορφῆς της ἐζωγραφισμένην ἄφωνον ἀνησυχίαν· ἀνέμεινε πρὸς στιγμὴν νὰ ἴδῃ ἂν ἡ Λαύρα θ' ἀνύψου τοὺς ὀφθαλμοὺς αἰσθανομένη ὅτι ἐπλησίαζον ἐγὼ καὶ ἐξῆλθε ψιθυρίζουσά μοι εἰς τὸ οὖς:

— Προσπάθησε ἂν δυνηθῇς νὰ τὴν ἐξαγάγῃς ἀπὸ αὐτὴν τὴν νάρκην.

Ἐκάθησα ἐπὶ τῆς ἕδρας ἀφ' ἧς εἶχεν ἐγερθῆ ἡ Μαριάννα, διεχώρισα τὰς συμπεπλεγμένας σπασμωδικῶς ἰσχνὰς χεῖράς της καὶ κρατῶν αὐτὰς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μου:

— Τί σκέπτεσαι; τῇ εἶπον· εἰπέ μοῦ το, φιλτάτη μου, προσπάθησε νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς! . . .

Ἀγὼν ἐπηκολούθησεν ἐν τῇ ψυχῇ της ἐπί τινας στιγμάς, μεθ' ἃς ἐγείρασα τὰ ὄμματα μὲ προσέβλεψε κατὰ πρόσωπον.

— Αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἶμαι εὐτυχής, μοὶ εἶπε, καὶ διὰ τοῦτο σκέπτομαι. . .

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἔκλινε πρὸς ἐμὲ καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου μου μετ' ἀφώνου ἀπελπισίας, ἥτις μοὶ ἐνεποίησεν ὀδυνηροτάτην ἐντύπωσιν.

— Προσπάθησε, ἐπανέλαβον μετὰ τρυφερότητος, προσπάθησε νὰ μοὶ εἴπῃς τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεώς σου. . .

— Εἶμαι τόσον ὀλίγον χρήσιμος! . . . σᾶς ἐπιβαρύνω καὶ τοὺς δύο τόσον πολύ! . . . ἀπήντησε στενάζουσα μὲ ἦθος περίλυπον καὶ ἀποτεθαρρυμένον. Σὺ ἐργάζεσαι διὰ νὰ κερδίζῃς χρήματα, Βάλτερ. . . ἡ Μαριάννα σοὶ παρέχει τὴν συνδρομήν της· διατί τάχα νὰ μὴ πράττω καὶ ἐγὼ κἄτι; . . . Εἰς τὸ ὕστερον θὰ προτιμήσῃς τὴν Μαριάνναν ἀντὶ ἐμοῦ. . . οὕτω θὰ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν εἶμαι χρήσιμος εἰς τίποτε! . . . Ὦ! σᾶς ἱκετεύω μὴ φέρεσθε πρὸς ἐμὲ ὡς νὰ ἤμην νήπιον!...

Ἀνήγειρα τὴν κεφαλήν της διὰ τῆς χειρός μου καὶ παραμερίζων τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου της πίπτουσαν ἐν ἀταξίᾳ κόμην, ἠσπάσθην ὡς ἀδελφήν μου τὸ ὡσεὶ ἄνθος μεμαραμμένον ἐκεῖνο πλάσμα, τοῦ ὁποίου τὰς φρένας εἶχε τόσον διαταράξει ἡ λύπη.

— Θὰ μᾶς βοηθῇς τοῦ λοιποῦ καὶ σύ, Λαύρα, τῇ εἶπον. Θ' ἀρχίσῃς μάλιστα ἀπὸ σήμερον.

Τὸ ὄμμα της ἐφωτίσθη καὶ ἐξήστραψεν ὑπὸ λάμψεως σχεδὸν πυρετώδους· ἡ περιέργειά της ἐξηγέρθη τόσον ζωηρά, ὥστε τὴν ἠμπόδιζε σχεδὸν ν' ἀναπνεύσῃ. Ἀνεσκίρτησα ἐκ χαρᾶς βλέπων τὴν νέαν ταύτην ζωτικότητα, ἣν τῇ ἀπέδιδε διὰ μιᾶς ἡ ἐλπίς, χάρις εἰς τοὺς ἐκ τῶν χειλέων μου ἐξελθόντας ὀλίγους λόγους.

Ἠγέρθην, ἐτακτοποίησα τὰ διάφορα τῆς ἰχνογραφίας ἐργαλεῖα καὶ τοποθετῶν αὐτὰ ἐνώπιόν της,

— Γνωρίζεις, τῇ εἶπον, ὅτι κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς ἰχνογραφίας. Ἐσπούδασες κάλλιστα τὸ μάθημα τοῦτο, προώδευσες πολὺ εἰς αὐτό, ὥστε δύνασαι καὶ σὺ νὰ ἐργάζῃσαι καὶ νὰ κερδίζῃς χρήματα. Προσπάθησε νὰ τελειώσῃς μετ' ἐπιμελείας καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα αὐτὸ τὸ σχεδίασμα. Ἀφοῦ τὸ τελειώσῃς, θὰ τὸ παραλάβω καὶ θὰ τὸ παρουσιάσω πρὸς τὸν ἔμπορον τὸν ἀγοράζοντα τὰ ἰδικά μου, ὅστις δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὸ ἀγοράσῃ. Θὰ θέτῃς κατὰ μέρος εἰς τὸ βαλάντιόν σου πᾶν ὅ,τι κερδίζεις, καὶ ἡ Μαριάννα θὰ ζητῇ ἀπὸ σέ, ὡς ζητεῖ ἀπ' ἐμέ, τ' ἀναγκαιοῦντα ἑκάστοτε χρήματα πρὸς συντήρησιν τῆς μικρᾶς μας οἰκογενείας. Σκέφθητι λοιπὸν πόσον χρήσιμος θὰ εἶσαι καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ἐμέ· σκέφθητι τοῦτο Λαύρα, καὶ θὰ πεισθῇς ὅτι δὲν εἶσαι πλέον δυστυχής! . . . .

Ἡ ὄψις της ἐζωογονήθη, μειδίαμα ἀνέτειλεν εἰς τὰ χείλη της, ἐνόσῳ δὲ διήρκει τὸ μειδίαμα τοῦτο καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἀνελάμβανε τὴν μολυβδίδα, ἣν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀπορρίψει, ἐφαίνετο αὐτὴ ἐκείνη ἡ Λαύρα τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, ὑγιὴς καὶ ἠυχαριστημένη.

Ἡ ζηλότυπος προσοχὴ μεθ' ἧς ἀπό τινος χρόνου ἐπέβλεπε τὰς ἀσχολίας τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἐμοῦ μοὶ ἐφανέρωσαν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ζωτικότητος, ἥτις ἐξεδηλοῦτο εἰς τὸ πνεῦμά της λεληθότως. Ἡ Μαριάννα ὅτε τῇ διηγήθην τὰ γενόμενα, ἐννόησεν ἐπίσης ὅτι ἡ Λαύρα ἐπόθει θερμῶς ν' ἀποκτήσῃ ποιάν τινα σπουδαιότητα μέρους ἐν τῷ κοινῷ ἡμῶν βίῳ, διὰ ν' ἀπολαύσῃ οὕτω μείζονος ἐκτιμήσεως καὶ παρὰ τῇ ἀδελφῇ της καὶ παρ' ἐμοί. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κατεβάλομεν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ ὑποβοηθήσωμεν τὴν νέαν της ταύτην φιλόδοξον τάσιν, ἥτις μᾶς ἐπέτρεπε νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀκόμη τὸ εὔδαιμον μέλλον ὅπερ προσεδοκῶμεν. Τὰ ἰχνογραφήματά της εὐθὺς ὡς ἐπερατοῦντο ἢ κάλλιον εἰπεῖν εὐθὺς ὡς ἐκείνη ἐνόμιζεν ὅτι τὰ εἶχε τελειώσει, περιήρχοντο εἰς χεῖράς μου, ἐγὼ δὲ τὰ ἐνεχείριζον εἰς τὴν Μαριάνναν, ἥτις ἐφρόντιζε νὰ τὰ κρύπτῃ· ἀφῄρουν τότε ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας μου μικρόν τι ποσὸν καθ' ἑβδομάδα, ὅπερ παρεδίδετο τῇ Λαύρᾳ ὡς τίμημα δῆθεν προσφερθὲν παρά τινων ξένων πρὸς ἀγορὰν τῶν ἄνευ τινὸς ἀξίας σχεδιασμάτων ἐκείνων, ὧν ἐγὼ ἤμην ὁ μόνος ἀγοραστής. Ἐνίοτε ἀπέβαινεν ἡμῖν δύσκολον νὰ τηρήσωμεν τὴν ἀπαιτουμένην σοβαρότητα ἐν τῇ ἀθῴᾳ ταύτῃ πονηρίᾳ, ὅτε παραδείγματος χάριν προσέφερεν ὑπερηφάνως καὶ αὐτὴ τὸν ἔρανόν της διὰ τὴν κοινὴν δαπάνην, ἢ μὲ ἠρώτα σοβαρῶς τίς τῶν δύο, ἐκείνη ἢ ἐγὼ ἐκέρδησε περισσότερα κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα. Πάντα τὰ σχεδιάσματά της ἐπιμελῶς ἀποκρυβέντα εὑρίσκονται ἀκόμη εἰς χεῖράς μου· δι' ἐμὲ τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ εἶνε καὶ τὰ θερῶ θησαυρὸν ἀνεκτίμητον, προσφιλῆ ἐνθύμια ἅτινα πάντοτε θὰ διαφυλάττω, ἐνθύμια φίλτατα παρελθούσης ἐποχῆς ὀδύνης, ἅτινα οὐδέποτε θ' ἀποξενώσω ἢ θὰ λησμονήσω.

Ἐπωφελήθην τῆς πρώτης παρουσιασθείσης εὐκαιρίας ὅπως συνομιλήσω κατ' ἰδίαν μετὰ τῆς Μαριάννας καὶ ἀνακοινώσω πρὸς αὐτὴν τὸ ἀποτέλεσμα τὸ κατὰ τὴν πρωΐαν ἐρευνῶν μου. Ὡς πρὸς τὸ ταξείδιον ὅμως ὅπερ ἔσκοπουν νὰ ἐπιχειρήσω μέχρι Βέλμιγχαμ, ἡ Μαριάννα ἐφάνη ἀποκλίνουσα ὑπὲρ τῆς γνώμης τῆς κυρίας Κλέμεντς.

—Εἶνε πολὺ φανερόν, Βάλτερ, μοὶ εἶπεν, ἐξ ὅσων ἔμαθες τὴν πρωΐαν ὅτι δὲν θὰ τύχῃς τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς κυρίας Κάδερικ καὶ δὲν πρέπει ποσῶς νὰ ἐλπίζῃς τὸ τοιοῦτο. Εἶνε φρόνιμον πρᾶγμα νὰ καταφεύγῃς εἰς τοιαῦτα ἔσχατα μέσα πρὶν ἐξαντλήσῃς ὅλα τὰ λοιπά, τὰ πλέον ἄμεσα καὶ τὰ πλέον ἀσφαλῆ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ σου; Ὅτε μοὶ εἶπες ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, καὶ ὁ κόμης εἶνε οἱ δύο μόνοι ἐν τῷ κόσμῳ ζῶντες ἄνθρωποι, οἵτινες γινώσκουσι τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ ταξειδίου τῆς Λαύρας, ἐλησμόνεις καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἐλησμόνουν, ὅτι ὑπῆρχε καὶ τρίτον τι ἄτομον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἡμερομηνία εἶνε γνωστὴ καὶ τὸ ἄτομον τοῦτο εἶνε ἡ κυρία Ριοῦμπελ. Δὲν εἶνε ἄρα γε εὐκολώτερον καὶ ἧττον ἐπικίνδυνον νὰ προσπαθήσῃς ὅπως ἐπιτύχῃς παρ' αὐτῆς πλήρη ὁμολογίαν, ἀντὶ ὡς ἀξιοῖς, ν' ἀποσπάσῃς τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἐκ τοῦ στόματος τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ;

— Ἐνδέχεται, ἀπήντησα, νὰ εἶνε τῷ ὄντι εὐκολώτερον, ἀλλὰ δὲν γινώσκομεν μέχρι τίνος σημείου εἶχε φθάσει ἡ ἐνοχὴ τῆς κυρίας Ριοῦμπελ καὶ ποῖον ἔσχεν ἐνδιαφέρον πρὸς εὐόδωσιν τῆς συνωμοσίας, ὥστε δὲν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ἡμερομηνία ἔμεινεν ἐντετυπωμένη εἰς τὴν μνήμην της, ὅπως ἀπέμεινε βεβαίως εἰς τὴν μνήμην τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τοῦ κόμητος. Ὁ καιρὸς ἐπείγει καὶ δὲν εἶνε δίκαιον νὰ χρονοτριβήσωμεν καταναλίσκοντες πρὸς ἐξέτασιν τῆς κυρίας Ριοῦμπελ χρόνον πολύτιμον, ὃν δυνάμεθα κάλλιον νὰ χρησιμεύσωμεν διὰ ν' ἀνακαλύψωμεν τὸ ἐν τῷ βίῳ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ τρωτὸν μέρος, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ἠδυνάμεθα εὐχερῶς νὰ καθυποτάξωμεν αὐτόν. Νομίζω, δεσποινὶς Χάλκομβ, ὅτι ἀποδίδεις μεγαλειτέραν τοῦ δέοντος σημασίαν εἰς τὸν κίνδυνον εἰς ὃν ἐκτίθεμαι ἐπιστρέφων εἰς Χαμψίαρ. Μήπως ἀρχίζεις νὰ πιστεύῃς ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ εἶνε ἀνταγωνιστὴς ἀνώτερος τῶν δυνάμεών μου;

— Δὲν εἶνε ἀνώτερος τῶν δυνάμεών σου, ἀπήντησεν εὐσταθῶς καὶ ἀδιστάκτως, διότι εἰς τὸν ἀγῶνα ὃν θὰ συνάψῃ μεθ' ἡμῶν δὲν θὰ ἔχῃ τὴν ἰσχυρὰν συνδρομὴν ἣν θὰ τῷ παρεῖχεν ἡ ἀνεξιχνίαστος φαυλότης τοῦ κόμητος.

—Καὶ πόθεν συνάγεις αὐτὴν τὴν ἰδέαν; τὴν ἠρώτησα, ἔκπληκτος ὁπωσοῦν.

— Γινώσκω, μοὶ ἀπήντησε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τὴν δυσαρέσκειαν μεθ' ἧς ὑφίσταται τὸν ἔλεγχον τοῦ ἐπιστηθίου αὐτοῦ φίλου καὶ συμβούλου. Ὑποθέτω ὅτι θὰ θελήσῃ ν' ἀντιπαραταχθῇ κατὰ σοῦ μόνος, ὅπως καὶ ἐν Μπλὰκ-οὐάτερ ἠθέλησε νὰ ἐνεργήσῃ μόνος. Τότε μόνον πρέπει ν' ἀναμένῃς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ κόμητος, ὅτε νικήσῃς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ καὶ κρατῆς αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου. Τότε τὰ συμφέροντα τοῦ κόμητος θ' ἀπειληθῶσιν ἀπ' εὐθείας καὶ θὰ τὸν ἴδῃς, Βάλτερ, καταφεύγοντα εἰς τὰ φοβερώτατα τῶν ἐπινοημάτων.

— Δυνάμεθα νὰ τὸν ἀφοπλίσωμεν πρότερον, ὑπέλαβον. Τινὰ τῶν περιστατικῶν, ἅτινα ἔμαθον παρὰ τῆς κυρίας Κλέμεντς, δύνανται νὰ μᾶς χρησιμεύσωσι κατ' αὐτοῦ, ἔχομεν δὲ καὶ ἄλλα μέσα, ὅπως ἀνθέξωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἔκ τινων περικοπῶν τῆς ἐκθέσεως τῆς κυρίας Μίτσελσον προκύπτει ὅτι ὁ κόμης ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ προβῇ εἰς ἀνταπόκρισιν μετὰ τοῦ κυρίου Φαίρλη, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πιθανὸν νὰ εὑρεθῶσι περιστατικά τινα ἐνοχοποιοῦντα αὐτὸν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, Μαριάννα, γράψε πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη καὶ ζήτησε ν' ἀναφέρῃ εἰς τὴν ἀπάντησίν του ἀκριβῶς πᾶν ὅ,τι συνέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόμητος· πρέπει ὡσαύτως ὁ κύριος Φαίρλη νὰ μᾶς πληροφορήσῃ περὶ πάντων ὅσα ἐνδέχονται νὰ συνέβησαν ἔκτοτε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόμητος ὡς πρὸς τὴν ἀνεψιάν του. Εἰπὲ εἰς αὐτὸν ὅτι ἂν δὲν ἀποστείλῃ ταχέως τὴν ἔκθεσιν ἣν ζητεῖς, θὰ τὸν ἐνοχλήσῃς διὰ νέων αἰτήσεων.

— Θὰ γράψω πρὸς αὐτόν, Βάλτερ· ἀλλ' εἰπέ μοι, εἶσαι τῷ ὄντι ἀποφασισμένος νὰ μεταβῇς εἰς Βέλμιγχαμ;

— Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀκλόνητος. Δύο ἡμέρας θ' ἀφιερώσω μόνον πρὸς ἐργασίαν διὰ νὰ κερδίσω τὰ ἔξοδα τῆς ἑβδομάδος καὶ μετὰ ταῦτα θ' ἀναχωρήσω εἰς Χαμψίαρ.

Ὅτε ἡ τρίτη ἡμέρα ἐπέστη, ἤμην τῷ ὄντι ἕτοιμος πρὸς ὁδοιπορίαν. Ἐπειδὴ ἦτο ἐνδεχόμενον ἡ ἀπουσία νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, συνεφώνησα μετὰ τῆς Μαριάννης νὰ διατηρῶμεν καθημερινὴν ἀλληλογραφίαν· ἐννοεῖται ὅτι ἔπρεπε νὰ γράφωμεν πρὸς ἀλλήλους ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα, ὡς ἀπῄτει ἡ κοινοτάτη φρόνησις. Ἐνσῷ ἤθελον λαμβάνει τακτικῶς τὰς ἐπιστολάς της, θὰ ἤμην ἥσυχος ὅτι οὐδὲν ἀπευκταῖον συνέβη, ἀλλὰ τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν τὸ ταχυδρομεῖον δὲν ἤθελε μοὶ κομίσει ἐπιστολήν, θ' ἀνεχώρουν εἰς Λονδῖνον ἄνευ ἀναβολῆς διὰ τῆς πρώτης ἁμαξοστοιχίας. Κατώρθωσα νὰ πεῖσω καὶ τὴν Λαύραν νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὴν ἀναχώρησίν μου διαβεβαιῶν αὐτὴν ὅτι μετέβαινον εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸς ἀνεύρεσιν ἀγοραστῶν τῶν ἰδικῶν της καὶ τῶν ἰδικῶν μου ἔργων· τὴν ἀφῆκα ἠυχαριστημένην καὶ ἀσχολουμένην μετὰ προθυμίας εἰς τὸ ἔργον της. Ἡ Μαριάννα μὲ συνώδευσε μέχρι τῆς ἔξω θύρας.

— Ἐνθυμήσου, μοὶ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν διάδρομον, πόσον μᾶς ἀφίνεις ἀνησύχους· ἐνθυμήσου ὁποῖαι ἐλπίδες συνδέονται μὲ τὴν ἀσφαλῆ καὶ αἴσιον ἐπι-

στροφήν σου. Ἂν ἐπέλθωσι κατὰ τὸ ταξείδιόν σου ἀπρόοπτα συμβαντα ; . . . ἂν συναντηθῇς μετὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ; . . .

— Πῶς σοῦ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ εἰκασία τοιαύτης συναντήσεως ; τὴν ἠρώτησα.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἀγνοῶ ! . . Μὲ καταλαμβάνουσι φόβοι καὶ φαντασιώδεις ἰδέαι ἀνεξήγητοι . . . Περίπαιξέ με ὅσον θέλεις, Βάλτερ, ἀλλά, δι' ὄνομα Θεοῦ ! ἂν τυχὸν συναντηθῇς μετ' αὐτοῦ μὴ παραφερθῇς !

— Μὴ φοβῆσαι, Μαριάννα· σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ παραφερθῶ.

Μετὰ τοῦτο ἀπεχωρίσθημεν.

Ὠδευσα βήματι ταχεῖ πρὸς τὸν σταθμόν. Κατηύγαζε τὴν ψυχήν μου μυστηριῶδες φῶς ἐλπίδος ἐμπνέον μοι σθένος καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι τὴν φορὰν ἐκείνην τὸ ταξείδιόν μου δὲν ἐγίνετο ἐπὶ ματαίῳ. Ἡ πρωΐα ἦτο ὡραιοτάτη, εὐήλιος καὶ ψυχρά· ἠσθανόμην τὰ νεῦρά μου ἐνδυναμωμένα· ἠσθανόμην πλήρη τὴν ψυχήν μου θάρρους, τόλμης καὶ δραστηριότητος.

Ἐνῷ διηρχόμην διὰ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἀναζητῶν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ νὰ συναντήσω τινα μεταξὺ τῶν αὐτόθι πολυαρίθμων ὁμίλων γνώριμόν τινα μορφήν, ἀνελογίσθην ὅτι προτιμότερον ἴσως θὰ ἦτο νὰ μεταμφιεσθῶ ὅπως δήποτε πρὶν ἀναχωρήσω εἰς Χαμψίαρ. Τόσον ὅμως ἐνδομύχως ἀπηχθανόμην τὴν ἰδέαν ταύτην — διότι ὁ μεταμφιεννύμενος παρομοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἀγενῆ σπεῖραν τῶν κατασκόπων καὶ κλητήρων τῆς ἀστυνομίας — ὥστε τὸ ζήτημα ἐλύθη ἐν ἐμοί, εὐθὺς ὡς παρουσιάσθη ἡ ἰδέα εἰς τὸν νοῦν μου. Ἁπλῶς ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ὠφελείας ἢν ἠδύνατο νὰ μοὶ παράσχῃ τὸ τοιοῦτο διάβημα ἐξεταζόμενον ἐφαίνετο λίαν ἀμφίβολον. Ἐὰν μετεμφιεννύμην εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὁ οἰκοδεσπότης ἔμελλε ν' ἀνακαλύψῃ θᾶσσον ἢ βραδίον τὸ γεγονὸς καὶ θὰ ἐξεγείροντο ἑπομένως αἱ ὑποψίαι του. Ἂν πάλιν μετεμφιεννύμην ἔξω, ἦτο πιθανὸν ἐξ ὅλως τυχαίου τινὸς συμβεβηκότος νὰ συναντήσω τὸ αὐτὸ ἄτομον ὢν μεταμφιεσμένος τὴν μίαν φορὰν καὶ μὴ ὢν τὴν ἄλλην, οὕτω δὲ θὰ ἐπέσυρον ἐπ' ἐμοῦ τὴν δυσπιστίαν ἣν παντὶ σθένει προσεπάθουν ν' ἀπομακρύνω. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐνήργουν ἀπροσποιήτως. τὴν διαγωγὴν ταύτην ἀπεφάσισα νὰ τηρήσω μέχρι τέλους.

Ἀφικόμην διὰ τῆς ἁμαξοστοιχίας εἰς Βίλμιγχαμ ἐγκαίρως, δηλαδὴ περὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας.

Ὑπάρχει ἄρα γε ἐν τῇ Ἀραβίᾳ ἔρημος ἀμμώδης, ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἠρειπωμένων πόλεων τῆς Παλαιστίνης σκηνὴ ἐρημώσεως τοσοῦτον ἀηδὴς τὴν ὄψιν, τοσοῦτον πιέζουσα, ταυτοχρόνως τὸ πνεῦμα ὅσον ἡ θέα ἀγγλικῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως ἐνόσῳ ἀκόμη δὲν ἐβλάστησεν ἡ μέλλουσα αὐτῆς εὐπορία; Τοῦτο ἐσυλλογιζόμην διασχίζων τὰς ὁδοὺς τοῦ Βίλμιγχαμ ἐν αἷς ἐπεκράτει εἶδός τι θλιβερᾶς καθαριότητος, ἀσχημίας εὐπρεπῶς διατηρουμένης, νάρκης ἐχούσης ἀξιώσεις φιλαρεσκείας. Οἱ ἔμποροι, οἵτινες ἐκ τοῦ βάθους τῶν ἐργαστηρίων των μ' ἐκύτταζον κεχηνότες, τὰ δένδρα, ἅτινα κακῶς πεφυτευμένα ἐκόσμουν κεκυφότα τὰς νεωστὶ χαραχθείσας ἐρήμους ἀγυιὰς καὶ πλατείας, ὡς νὰ ἦσαν τὰ ἀτυχῆ ἐξόριστα, οἱ σκελετοὶ τῶν οἰκιῶν, αἵτινες μετὰ θανασίμου σιγῆς ἀνέμενον ἐπὶ ματαίῳ τὴν ζωογόνον παρουσίαν τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων ἅτινα ἔμελλον νὰ φέρωσιν εἰς αὐτὰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν, πᾶν ἔμψυχον ὃν ὅπερ συνήντα τὸ βλέμμα μου, πᾶν ἄψυχον ἀντικείμενον πρὸ τοῦ ὁποίου διηρχόμην ἐφαίνοντο μιᾷ φωνῇ ἀποκρινόμενα : Αἱ ἀμμώδεις ἐκτάσεις τῆς Ἀραβίας δὲν ἔχουσι τὴν πεπολιτισμένην ἡμῶν ἐρήμωσιν· τὰ γηραιὰ ἐρείπια τῆς Παλαιστίνης δὲν ἀποπνέουσι τὴν μελαγχολίαν ἣν κεκτήμεθα ἡμεῖς τὰ μόλις χθὲς οἰκοδομηθέντα.

Παρεκάλεσα νὰ μοι ὑποδείξωσι τὴν συνοικίαν ἔνθα κατῴκει ἡ κυρία Κάδερικ, φθάσας δὲ εἰς αὐτὴν εὑρέθην εἰς πλατεῖαν περιοιχιζομένην ὑπὸ οἰκίσκων ὁμορρύθμων καὶ μονορόφων Εἰς τὸ μέρος τῆς πλατείας εὑρίσκετο τμῆμά τι δῆθεν χλοερὸν καλυπτόμενον ὑπὸ ψωραλέας βλαστήσεως καὶ περικλειόμενον δι' οἰκονομικοῦ ἕρκους ἐκ σύρματος σιδηροῦ. Μία γηραιὰ παιδαγωγὸς μετὰ δύο παιδίων παρὰ τὴν γωνίαν μικροῦ περιβόλου παρετήρουν ἰσχνήν τινα καὶ καχεκτικὴν αἶγα[1] τῆς ὁποίας ἡ πρὸς περιπλάνησιν ὄρεξις ἀπήντα σοβαρὰ ἐμπόδια. Δύο πεζοὶ διαβάται συνωμίλουν ὀκνηρῶς εἷς ἓν μέρος τοῦ πρὸ τῶν οἰκιῶν πεζοδρομίου, ἐπὶ τοῦ ἄλλου δὲ μέρους παιδίον τι ἔσυρε νωχελῶς ὄπισθέν του κυνάριον διὰ ταινίας δεδεμένον, ὅπερ ἐχασμᾶτο ἐξ ἀνίας. Ἠκούετο μακρόθεν προερχόμενος ὁ μονότονος καὶ παράχορδος ἦχος κλειδοκυμβάλου καὶ ἐν εἴδει ὑποκρούσεως εἰς τὸ μέλος ἀντήχει πλησιέστερον ὁ διαλείπων κρότος σφύρας. Ὑπὸ τοιαύτην ὄψιν καὶ ὑπὸ τοιούτους κρότους μοὶ παρουσιάσθη ὁ τόπος ἐκεῖνος ὅτε ἀφικόμην εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ἐπορεύθην κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 13 οἰκίαν, ἐν ᾗ κατῴκει ἡ κυρία Κάδερικ, ἔκρουσα δὲ τὴν θύραν παραχρῆμα, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν νὰ σκεφθῶ τινι τρόπῳ θὰ παρουσιαζόμην πρὸς αὐτὴν μόλις ἤθελον εἰσέλθει. Ἔπρεπε πρῶτον νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Κάδερικ, εἶτα δὲ μετὰ τὰς παρατηρήσεις μου θὰ εὕρισκον τὸν ἁπλούστερον καὶ ἀσφαλέστερον τρόπον, ὅπως συνάψω τὴν συνομιλίαν ἐπὶ τοῦ ἐνδιαφέροντός με ζητήματος.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη ὑπό τινος ὑπηρετρίας ὡρίμου ἡλικίας καὶ μελαγχολικῆς τὴν ὄψιν. Ἐνεχείρισα εἰς αὐτὴν τὸ ἐπισκεπτήριόν μου ἐρωτήσας ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Κάδερικ. Ἡ ὑπηρέτρια ἐκόμισε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου εἰς τὴν πρὸς τὴν ὁδὸν κειμένην αἴθουσαν, ἐπέστρεψε δὲ μετ' ὀλίγον παρακαλοῦσά με νὰ τῇ ἀνακοινώσω τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου.

— Εἰπέτε ὅτι πρόκειται περὶ τῆς θυγατρὸς τῆς κυρίας Κάδερικ, ἀπήντησα.

Στενοχωρηθεὶς ὑπὸ τῆς ἀνάγκης δὲν εὗρον ἄλλην καλλιτέραν πρόφασιν ὅπως ἐξηγήσω τὴν ἐπίσκεψίν μου.

1 Ὅρα εἰκόνα φύλλου 74.

Ἡ ὑπηρέτρια μετέβη ἐκ νέου εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ πάλιν ἐπέστρεψε πρὸς ἐμέ· τὴν δευτέραν ὅμως ταύτην φορὰν ρίπτουσα ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα θλιβερᾶς ἐκπλήξεως μὲ προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθω.

Οἱ τοῖχοι τῆς μικρᾶς αἰθούσης εἰς ἣν εἰσῆλθον ἦσαν ἐπεστρωμένοι διὰ χρωματιστοῦ χάρτου φέροντος ἐζωγραφισμένα φύλλα καὶ ἄνθη μεγάλου μεγέθους διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων. Αἱ ἕδραι, αἱ τράπεζαι, τ' ἀνάκλιντρα καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἔπιπλα εἶχον τὴν γλοιώδη ἐκείνην στιλπνότητα ἣν ἔχουσι συνήθως τὰ γηραιὰ τῶν παλαιοπωλείων ἔπιπλα. Ἐπὶ τῆς εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης μεγάλης τραπέζης ἔκειτο ἀποτεθειμένον ἐπὶ μακροῦ τάπητος ἐκ κιτρίνου καὶ ἐρυθροῦ ἐρίου ἓν ἀντίτυπον τῆς Ἁγίας γραφῆς πολυτελῶς δεδεμένον. Παρά τινα ἄλλην τράπεζαν, πλησίον τοῦ μόνου παραθύρου ἔχουσα μικρὸν κάνιστρον τῆς ραπτικῆς ἐργασίας καὶ παρὰ πόδας αὐτῆς γηραιὸν ἀσθματικὸν καὶ ὀφθαλμιῶντα κύνα ἐκάθητο γυνὴ ἡλικιωμένη μ τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ μέλανος κεκρυφάλου, ἐνδεδυμένη δὲ φόρεμα μεταξίνον καὶ φέρουσα εἰς τὰς χεῖρας καλοβὰ χειρόκτια χρώματος φαιοῦ. Οἱ βόστρυχοι τῆς φαιᾶς αὐτῆς κόμης κατέπιπτον ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κεφαλῆς της· οἱ μέλανες ὀφθαλμοί της ἔβλεπον ἀπλανῶς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν μὲ ἦθος ἀπότομον, δύσπιστον, ἀμείλικτον. Εἶχε τὰς παρειὰς στρογγύλας τὸν πώγωνα ἐπιμήκη, τὰ χείλη παχέα καὶ ἄχροα, ρωμαλέον τὸ σῶμα καὶ τὸ ἦθος ἐν ἐν γένει ψυχρὸν καὶ ἀντιπαθητικόν. Τοιαύτη ἦτο κυρία Κάδερικ.

— Ἤλθετε νὰ μοὶ ὁμιλήσητε περὶ τῆς θυγατρός μου, μοὶ εἶπε χωρὶς νὰ μοὶ ἀφήσῃ καιρὸν νὰ προφέρω οὔτε μίαν λέξιν· εὐαρεστήθητε νὰ ἐκθέσητε ὅ,τι ἔχετε νὰ μοὶ εἴπητε.

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον]

— Καὶ ὁ πατήρ μου;

— Ὅπου ἂν ἦσθε, ἐστὲ ἥσυχος, ἅμα ὡς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος καθ' ὑμῶν, ὁ βαρόνος θέλει ἐλθῇ νὰ μὲ συναντήσῃ.

— Λοιπόν, κύριε, εἶμαι ἑτοίμη νὰ δεχθῶ τὴν ὑμετέραν προστασίαν ὑπὸ τοὺς προτεινομένους ὅρους.

— Δὲν ἐπιβάλλω ὅρους, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ κόμης, ἀλλὰ μόνον προτείνω μέσον σωτηρίας ὑμῶν.

— Τότε, ἀνακαλῶ τὸν λόγον μου καὶ λέγω ὡς ὑμεῖς: εἶμαι ἑτοίμη νὰ δεχθῶ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας, τὸ ὁποῖον μοὶ προτείνετε, ὑπὸ τρεῖς ὅρους.

— Ὁμιλήσατε, δεσποινίς.

— Πρῶτος ὅρος: ἡ Γερτρούδη δέον νὰ μοὶ ἀποδοθῇ.

— Εἶναι ἐδῶ, εἶπεν κόμης.

— Δεύτερος: θέλομεν ὁδεύσει μέχρι Παρισίων κεχωρισμένοι ἀλλήλων.

— Ἔμελλον νὰ προτείνω ὑμῖν τὸν χωρισμὸν τοῦτον, πρὸς καθησύχασίν σας.

— Τρίτος: ὁ γάμος ἡμῶν δὲν θέλει τελεσθῆ εἰμὴ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πατρός μου, ἐκτὸς ἐὰν ἐγὼ θεωρήσω ἀναγκαῖον τὸ ἐναντίον.

— Τὸ ἐπιθυμῶ διακαῶς καὶ ἔχω ἀνάγκην τῆς εὐλογίας αὐτοῦ, ὅπως ἐπισύρῃ ἐφ' ἡμᾶς τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐξεπλάγην. Προσεδόκων ἀντίστασίν τινα εἰς τὴν τριπλῆν ταύτην ἐκδήλωσιν τῆς βουλήσεώς μου, ἐνῷ ἐκεῖνος προέβαινεν ἔτι περαιτέρω.

— Τώρα, δεσποινίς, εἶπεν ὁ κόμης, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ δώσω ὑμῖν συμβουλάς τινας;

— Σᾶς ἀκούω, κύριε.

— Νὰ μὴ ταξειδεύσητε εἰμὴ ἐν καιρῷ νυκτός.

— Τὸ ἔχω ἀποφασίσει.

— Νὰ μοὶ ἐπιτρέψητε τὴν ἐκλογὴν τῶν οἰκιῶν, εἰς τὰς ὁποίας θέλετε διημερεύει, καὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν δέον ν' ἀκολουθήσητε· ἅπασαι αἱ προφυλάξεις μου σκοποῦσι νὰ διαφύγητε τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιοῦ.

— Ἐὰν με ἀγαπᾶτε, ὡς λέγετε, κύριε, τὰ ἡμέτερα συμφέροντα ταυτίζονται, ἑπόμενως δὲν ἀντιλέγω.

— Ἐπὶ τέλους, νὰ δεχθῆτε εἰς Παρισίους τὴν κατοικίαν, τὴν ὁποίαν θέλω προετοιμάσει, ὅσον ἂν εἶναι ἁπλῆ καὶ μεμονωμένη.

— Δὲν ζητῶ εἰμὴ νὰ ζῶ κεκρυμμένη κύριε.

Μετὰ τὰς συμφωνίας ταύτας, ὁ κόμης προσέκλινε καὶ ἐξῆλθε.

Μετὰ δὲ πέντε λεπτά, ἡ Γερτρούδη ἦτο πλησίον μου, ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, διότι ἐφοβεῖτο, ὅτι ἤθελον ν' ἀποχωρίσωσιν αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ. Διηγήθην αὐτῇ τὰ πάντα, διότι ἡ ὑπακοὴ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορὼ μ' ἐξέπληττε, φοβουμένη παραβίασίν τινα τῆς μεταξὺ ἡμῶν συνθήκης καὶ εἶχον ἀνάγκην τινός, ὅστις νὰ ἐννοῇ πάσας τὰς σκέψεις μου, νὰ ὑποβοηθῇ τὰς ἐπιθυμίας μου, ν' ἀντιλαμβάνηται πάσης λέξεως καὶ παντὸς νεύματός μου καὶ νὰ ὑπακούῃ ἀπροφασίστως.

Μετ' ὀλίγον, ἤκουσα βηματισμὸν ἀπομακρυνομένου ἵππου. Ἔδραμον εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδον τὸν κόμητα ἀναχωροῦντα, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν εἴχομεν διαδράμει, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξηγήσω. Μοὶ ἤρκεσεν ὅμως ὅτι ἐξεπλήρου τὴν συμφωνίαν ν' ἀποχωρισθῇ ἐμοῦ.

Τὴν ἑσπέραν, ὁ φαινόμενος ἀρχηγὸς τῆς συνοδίας εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐζήτησε τὰς διαταγάς μου. Ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος μοὶ ἐφαίνετο τόσῳ μείζων ὅσῳ ἤμην πλησίον τοῦ πύργου Βωζέ, ἀπεκρίθην, ὅτι ἤμην ἑτοίμη πρὸς ἀναχώρησιν. Μετὰ πέντε λεπτά, ἐπανῆλθε καὶ μοὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι μὲ περιέμενον. Εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας εὗρον τὴν λευκὴν ἵππον.

Ἐβαδίσαμεν ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἐσταματήσαμεν μόνον κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὥστε ὑπελόγισα, ὅτι διετρέξαμεν δέκα καὶ πέντε λεύγας.

Ὁ σταθμὸς οὗτος ὡμοίαζε πρὸς τὸν πρῶτον, ὡς ἅπασαι αἱ νυκτεριναὶ ἡμῶν πορεῖαι ἦσαν ὅμοιαι πρὸς τὴν πρώτην· πανταχοῦ τὸ αὐτὸ σέβας καὶ αἱ αὐταὶ περιποιήσεις.

Περὶ τὴν ἑσπέραν τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, διέκρινον, ἐκ τοῦ ὕψους λόφου, δάσος οἰκιῶν. Ἦσαν οἱ Παρίσιοι.

Ἐσταθμεύσαμεν, ὅπως ἐπέλθῃ ἡ νύξ· ἐπελθόντος δὲ τοῦ σκότους, ἐτέθημεν ἐκ νέου εἰς κίνησιν· μετ' οὐ πολύ, διήλθομεν διὰ πύλης, ἐκεῖθεν τῆς ὁποίας τὸ πρῶτον προσβαλὸν τὴν ὅρασίν μου ἀντικείμενον ὑπῆρξε τεράστιον κτίριον, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισα ὡς τι μοναστήριον, εἶτα δὲ διέβημεν δὶς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Ἐστρέψαμεν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ μετὰ δέκα λεπτῶν πορείαν, εὑρέθημεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Βαστίλλης. Τότε, ἄνθρωπός τις, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο περιμένων ἡμᾶς, ἀπομακρυνθεὶς μιᾶς θύρας, ἐπλησίασε τὸν ἀρχηγὸν τῆς συνοδίας καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐδῶ εἶναι.

Ὁ δ' ἀρχηγός, στραφεὶς πρός με:

— Ἠκούσατε, κυρία; ἐφθάσαμεν.

Ἀφιππεύσας δὲ μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὅπως καταβῶ τῆς ἵππου μου, ὡς εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ πράττῃ εἰς ἕκαστον σταθμόν.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἡ εἴσοδος ἐφωτίζετο ὑπὸ λαμπτῆρος, ἀποτεθειμένου ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος.

— Κυρία, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδίας, εἰσθε εἰς τὴν κατοικίαν σας· πρὸ τῆς θύρας ταύτης λήγει ἡ ἐντολὴ ἡμῶν τοῦ νὰ σᾶς συνοδεύσωμεν· δύναμαι νὰ κολακευθῶ, ὅτι ἐξεπληρώσαμεν τὴν ἐντολὴν συμφώνως πρὸς τὰς ὑμετέρας ἐπιθυμίας καὶ μετὰ τοῦ σεβασμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε συστηθῆ ἡμῖν;

— Ναί, κύριε, εἶπον αὐτῷ, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Προσφέρετε τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τοὺς συνοδεύσαντάς με γενναίους ἄνδρας. Ἤθελον ν' ἀνταμείψω αὐτοὺς καταλληλότερον, ἀλλ' οὐδὲν ἔχω.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε, κυρία· ἀντημείφθησαν γενναίως.

Χαιρετήσας με, ἵππευσεν.

— Αἴ! σεῖς, εἶπεν, ἔλθετε ἐδῶ καὶ κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ ἐνθυμηθῇ αὔριον τὴν θύραν ταύτην, ὥστε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἡ συνοδία ἀπῆλθε πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Πρώτη φροντὶς τῆς Γερτρούδης ὑπῆρξε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

Εἶτα δὲ προέβημεν πρὸς τὴν κλίμακα· ἡ Γερτρούδη ἔλαβε τὸν λαμπτῆρα καὶ προεπορεύθη.

Ἀνήλθομεν τὰς βαθμίδας καὶ εὑρέθημεν ἐντὸς ταύτης τῆς αἰθούσης, ἥτις ἦτο πεφωταγωγημένη, ὡς εἶναι τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἠνέῳξα ταύτην τὴν θύραν καὶ ἀνεγνώρισα εὐρὺ κομμωτήριον, ἀκολούθως δ' ἐκείνην, ἥτις ἦγεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου, πρὸς μεγίστην ἔκπληξίν μου, εὑρέθην ἐνώπιον τῆς εἰκόνος μου. Ἦτο ἡ ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ πατρός μου εἰς Μεριδὸρ ἀνηρτημένη. Βεβαίως, ὁ κόμης εἶχε λάβει αὐτὴν παρὰ τοῦ βαρόνου.

Ἐφρικίασα πρὸ τῆς νέας ταύτης ἀποδείξεως, ὅτι ὁ πατήρ μου μ' ἐθεώρει ἤδη ὡς σύζυγον τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ.

Διετρέξαμεν ὁλόκληρον τὴν οἰκίαν, οὖσαν μὲν ἔρημον, ἀλλὰ χωρὶς οὐδὲν νὰ λείπῃ ἀπ' αὐτῆς· εἰς ἁπάσας τὰς ἑστίας ἔκαιε πῦρ, ἕτοιμος δὲ τράπεζα φαγητοῦ μὲ περιέμενεν, ἐφ' ἧς, ρίψασα τὸ βλέμμα, εἶδον ὅτι ὑπῆρχεν ἓν μόνον πινάκιον καὶ καθησύχασα.

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἐπιούσης, ἐνῷ ἡτοιμαζόμην νὰ δειπνήσω, ἡ θύρα ἐκρούσθη καὶ ἐφάνη ἐπὶ τῆς φλιᾶς ὁ κόμης δὲ Μονσορώ, ὅστις, μοὶ εἶπε:

— Λοιπόν, κυρία, ἐτήρησα πιστῶς τὰς συμφωνίας;

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθην, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

— Εὐκαρεστεῖσθε τότε νὰ μὲ δέχησθε εἰς τὴν οἰκίαν σας; προσέθετο μετὰ μειδιάματος, τοῦ ὁποίου τὴν εἰρωνείαν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ, μεθ' ὅσας κατέβαλλε προσπαθείας.

— Εἰσέλθετε, κύριε.

Ἀφοῦ δ' εἰσῆλθε καὶ ἐκάθησε, κατὰ πρόσκλησίν μου.

— Ἔχετε εἰδήσεις; ἠρώτησα αὐτόν.

— Πόθεν καὶ παρὰ τίνος, κυρία;

— Παρὰ τοῦ πατρός μου καὶ ἐκ Μεριδόρ, πρὸ παντός.

— Δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὸν πύργον Μεριδὸρ καὶ δὲν ἐπανεῖδον τὸν βαρόνον.

— Τότε ἐκ Βωζὲ καὶ παρὰ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού.

— Τὸ πρᾶγμα διαφέρει· μετέβην εἰς Βωζὲ καὶ ὡμίλησα πρὸς τὸν δοῦκα.

— Πῶς εὕρετε αὐτόν;

— Θέλοντα ν' ἀμφιβάλλῃ.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τοῦ θανάτου σας.

— Ὑμεῖς ὅμως τῷ ἐβεβαιώσατε αὐτόν;

— Ἔπραξα ὅ,τι ἠδυνήθην.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ δούξ;

— Ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους τὴν χθεσινὴν ἑσπέραν.

— Διατί ἐπέστρεψε τόσῳ ταχέως;

— Διότι δὲν μένει τις εὐχαρίστως εἰς μέρος, ὅπου, ὡς νομίζει, δέον νὰ αἰτιᾶται ἑαυτοῦ διὰ τὸν θάνατον γυναικός.

— Τὸν εἴδετε μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του;

— Μόλις πρὸ μικροῦ ἀπεχωρίσθημεν.

— Σᾶς ὡμίλησε περὶ ἐμοῦ;

— Δὲν τῷ ἔδωκα καιρόν.

— Τότε περὶ τίνος τῷ ἐλαλήσατε;

— Περὶ δοθείσης μοι ὑπ' αὐτοῦ ὑποσχέσεως, τὴν ὁποίαν ἐξώθησα αὐτὸν νὰ ἐκπληρώσῃ.

— Περὶ τίνος ὑποσχέσεως;

— Τοῦ νὰ προκαλέσῃ τὸν διορισμόν μου ὡς μεγάλου κυνηγοῦ, ἕνεκα ὑπηρεσιῶν μου πρὸς αὐτόν.

— Ἀ! ναί, εἶπον μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, ὡς ἐνθυμηθεῖσα τὸν θάνατον τῆς δυστυχοῦς Δάφνης μου, εἶσθε δεινὸς κυνηγός, τὸ ἐνθυμοῦμαι, ὡς τοιοῦτος δ' ἔχετε δικαιώματα ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης.

— Δὲν θὰ λάβω αὐτήν, κυρία, ὡς κυνηγός, ἀλλ' ὡς ὑπηρέτης τοῦ πρίγκηπος· δὲν μοὶ δίδουσιν αὐτὴν ὡς ἔχοντι δικαι-

ώματα, ἀλλὰ διότι ὁ δοῦξ δὲν δύναται νὰ δειχθῇ ἀγνώμων πρός με.

Παρὰ τὸ σέβας, ὅπερ ὁ κόμης ἐδείκνυε, πᾶσαι αὗται αἱ ἀπαντήσεις του ἐνεῖχόν τι, ὅπερ μὲ κατετρόμαζεν ἤτοι τὴν ἔκφρασιν στρυφνῆς καὶ ἀκαταδαμάστου βουλήσεως.

Ἔμεινα πρὸς στιγμὴν ἄφωνος.

— Θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ γράψω πρὸς τὸν πατέρα μου; ἠρώτησα.

— Ἀναμφιβόλως· σκέφθητε ὅμως ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ ὑμῶν δύνανται νὰ παραπέσωσι.

— Μοὶ ἀπαγορεύεται νὰ ἐξέλθω;

— Οὐδὲν σᾶς ἀπαγορεύεται· ἀλλὰ μόνον θὰ σᾶς παρατηρήσω, ὅτι δυνατὸν νὰ σᾶς παρακολουθήσωσι.

— Τοὐλάχιστον ὅμως θὰ παρευρεθῶ τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

— Φρονῶ, ὅτι, χάριν τῆς ἀσφαλείας ὑμῶν, προτιμότερον εἶναι νὰ μὴ μεταβῆτε· ἐὰν ὅμως ἐπιμένητε, σᾶς συμβουλεύω νὰ πορευθῆτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.

— Ποῦ κεῖται;

— Ἀπέναντι τῆς οἰκίας σας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε.

Ἐπηκολούθησεν ἐκ νέου βραχεῖα σιωπή.

— Πότε θὰ σᾶς ἐπανίδω, κύριε;

— Περιμένω τὴν ἄδειάν σας.

— Ἔχετε ἀνάγκην αὐτῆς;

— Ἀναμφιβόλως. Μέχρι τῆς σήμερον εἶμαι ξένος πρὸς ὑμᾶς.

— Δὲν ἔχετε κλεῖδα τῆς οἰκίας ταύτης;

— Μόνος ὁ ὑμέτερος σύζυγος δικαιοῦται νὰ ἔχῃ τοιαύτην.

— Κύριε, ἀπεκρίθην, μᾶλλον φοβηθεῖσα τὰς παράδοξον ὑποταγὴν ἐνδεικνυούσας ἐκείνας ἀπαντήσεις ἢ ὅσον θὰ ἐφοβούμην τολμηρὰς τοιαύτας, θὰ ἔρχεσθε ὁσάκις θέλετε ἢ ὁσάκις φρονεῖτε, ὅτι ἔχετέ τι σπουδαῖον νά μοι ἀνακοινώσητε.

— Εὐχαριστῶ, κυρία· θὰ ποιήσομαι χρῆσιν, ἀλλ' οὐχὶ κατάχρησιν τῆς ὑμετέρας ἀδείας... ἡ πρώτη δὲ τούτου ἀπόδειξις εἶναι ὅτι σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὸ σέβας μου

Ταῦτα δ' εἰπών, ὁ κόμης ἠγέρθη.

— Μὲ ἀφίνετε; ἠρώτησα, ἐκπληττομένη ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς του, ἣν δὲν προσεδόκων.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, γινώσκω ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾶτε καὶ δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ τῆς θέσεως, εἰς ἣν διατελεῖτε καὶ ἥτις ἀναγκάζει ὑμᾶς νὰ δέχεσθε τὰς περιποιήσεις μου. Μένων παρ' ὑμῖν ὅσον ἡ εὐπρέπεια ἐπιτρέπει, ἐλπίζω, ὅτι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, θέλετε συνειθίσει εἰς τὴν παρουσίαν μου, οὕτω δ' ἡ θυσία τοῦ νὰ γενῆτε σύζυγός μου θέλει εἶναι ἡμῖν ἧττον ἐπαισθητή.

— Κύριε, εἶπον, ἐγερθεῖσα ἐπίσης, ἀναγνωρίζω τὴν λεπτότητα τῆς συμπεριφορᾶς ὑμῶν καὶ ἐκτιμῶ τοὺς ὑμετέρους λόγους, παρὰ τὴν τραχύτητα αὐτῶν. Ἔχετε δίκαιον καὶ θὰ σᾶς ὁμιλήσω μετ' ἴσης εἰλικρινείας· εἶχον καθ' ὑμῶν προκαταλήψεις, τὰς ὁποίας, ἐλπίζω, ὁ χρόνος θέλει ἐξαλείψει.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κυρία, εἶπεν ὁ κόμης, νὰ συμμερισθῶ τὴν ἐλπίδα ταύτην καὶ νὰ ζήσω ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς τοιαύτης εὐτυχοῦς στιγμῆς.

Μετὰ τοῦτο, ἀποχαιρετίσας μετὰ σεβασμοῦ, ὃν θὰ ἐδείκνυεν ὁ ταπεινότερος τῶν ὑπηρετῶν μου, καὶ νεύσας πρὸς τὴν καθ' ὅλην τὴν συνδιάλεξιν ὑμῶν παροῦσαν Γερτρούδην, ὅπως συνοδεύσῃ αὐτὸν μὲ τὸ φῶς, ἀπῆλθε.

ΙΕ'

Τίς ἦτο ἡ Ἄρτεμις Μεριδόρ. Ὁ γάμος.

— Ἰδού, μὰ τὴν ψυχήν μου, παράδοξος ἄνθρωπος! εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ὦ! ναί, δὲν εἶναι, κύριε, λίαν παράδοξος, ἀφοῦ ὁ ἔρως του διετυποῦτο πρός με μετὰ τῆς ὀξύτητος ἀσπόνδου μίσους;

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἡμέραν Κυριακήν, μετέβην, κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνοῦ πέπλου, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, ὅπου ἐγονυπέτησα εἰς σκοτεινήν τινα γωνίαν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, οὐδεὶς δ' ἔδωκεν ἢ ἐφάνη ὅτι ἔδωκεν εἰς ἐμὲ προσοχήν.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ὁ κόμης ἦλθε καὶ μοὶ ἀνήγγειλε τὸν διὰ τῆς προστασίας τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιοῦ διορισμόν του ὡς μεγάλου κυνηγοῦ, τὴν ὁποίαν θέσιν εἶχον σχεδὸν ὑποσχεθῆ εἰς ἕνα τῶν εὐνουμένων τοῦ βασιλέως, καλούμενον Σαὶν-Λύκ. Ἦτο θρίαμβος, τὸν ὁποῖον οὐδ' αὐτὸς ὁ κόμης ἤλπιζε.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ Βουσύ, ὅλοι ἐξεπλάγημεν.

— Μοὶ ἀνεκοίνωσε δὲ τὴν εἴδησιν, ἐλπίζων ὅτι τὸ νέον ἀξίωμά του ἤθελεν ἐπισπεύσει τὴν ἔκφρασιν τῆς συναινέσεώς μου, χωρὶς ὅμως νὰ μὲ στενοχωρήσῃ ἢ νὰ ἐπιμείνῃ.

Ἐγὼ ὅμως ἤρχιζον νὰ ἐλπίζω, ὅτι, ἀφοῦ ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιοῦ μ' ἐθεώρει νεκράν, ἑπομένως κίνδυνος δὲν ὑπῆρχεν, ἤθελον παύσει διατελοῦσα ὑποχρεωμένη πρὸς τὸν κόμητα.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

Η ΔΑΜΑΣΤΡΙΑ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.]

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1859, ὅταν τὸ περίφημον θηριοτροφεῖον *Harsberg* ἔφθασε τὸ πρῶτον εἰς Βουκουρέστιον, σύμπασα ἡ πόλις ἀνεστατώθη ἐκ τῆς πληθύος καὶ τῆς σπανιότητος τῶν ζώων, ἐκ τῆς ὡραιότητος τῶν λεόντων καὶ προπάντων ἐκ τῆς δαμαστρίας, ἥτις ἐποίει θαύματα.

Ὠνομάζετο Ἕρμη Δάλστρεν· ἦτο Σουηδὴ ὡραία καὶ ἀτρόμητος. Οἱ πλούσιοι Βογιάροι, οἵτινες ἐπλήρουν αὐτὴν ἐρωτικῶν ἐκφράσεων, ἵνα κερδίσωσι τὴν εὔνοιάν της, δὲν ἠμείβοντο εἰμὴ διὰ ψυχρῶν φιλοφρονήσεων καὶ σαρκαστικῆς ἀγερωχίας.

Κατῴκει μετὰ τῆς οἰκογενείας *Harsberg* εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον· ἐπορεύετο καὶ ἀπήρχετο ἐκ τοῦ θηριοτροφείου ἐφ' ἁμάξης ὡς κυρία ὑψηλῆς περιωπῆς, δὲν ἐδέχετο ἐπισκέψεις καὶ δὲν ἐφαίνετο ποτὲ μόνη εἰς τὰς ὁδούς.

Ἡ ἑστιαδικὴ συμπεριφορά της ἐκέντα μεγάλως τὴν περιέργειαν τῶν ἐρωτοτρόπων κυριῶν, ὥστε ἡ Σουηδὴ κατέστη δημοτικωτάτη.

Ἑσπέραν τινὰ ἐπεσκέφθη τὸ θηριοτροφεῖον ὁ πρίγκηψ Μανιάσκος, τὸ εἴδωλον τοῦ γυναικείου φύλου ἐν Βουκουρεστίῳ, ὅστις τότε μόλις ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων. Ἔβλεπε, συνοδευόμενος ὑπό τινων φίλων του, τὰ διάφορα ζῶα, καὶ ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ κλωβοῦ τῶν λεόντων, περιμένων μετὰ μειδιάματος ἐπὶ τῶν χειλέων τὴν ἄφιξιν τῆς διασήμου Σουηδῆς.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Ἕρμης παρουσιάσθη ἐν μέσῳ φρενητιωδῶν χειροκροτήσεων. Ἔρριψε μακράν της, διὰ κινήματος ἀπεριγράπτου ὑπερηφανείας, τὴν μεγάλην μεταξίνον μηλωτήν της καὶ προέβη πρὸς τὸν κλωβόν, *ἀτλαζίνην* περιβεβλημένη ἐσθῆτα, διὰ δαντελλῶν κεκοσμημένην, ἐκράτει δὲ εἰς τὴν χεῖρα μαστίγιον.

Ὁ πρίγκηψ κατεγοητεύθη καὶ ἠκολούθει μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς κινήσεις πάσας τῆς ὡραίας δαμαστρίας. Ἡ καρδία του ἔπαλλεν ἰσχυρῶς, ἰδόντος νὰ θέσῃ τὴν ὡραίαν της κεφαλὴν εἰς τὸ στόμα λέοντος, καὶ ἔφριξεν ὅταν αὕτη ἤρχισε νὰ ἐξερεθίζῃ τὰ ἀνυπότακτα ἐκείνα θηρία, καταφέρουσα αὐτοῖς λακτίσματα καὶ μαστιγώσεις.

Ἡ Σουηδὴ μόλις εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν κλωβὸν καὶ ἤδη ὁ πρίγκηψ Μανιάσκος ἵστατο ἐνώπιόν της, ἐνῷ ἐνεδύετο τὴν μεταξίνην μηλωτήν, ἣν τῇ προσέφερεν ὁ Ἐδγάρδος, ὑιὸς τοῦ *Harsberg*, νέος ἐξαισίας καλλονῆς.

Αὕτη ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ πρίγκηπος τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της, δεικνύουσα ἔκπληξιν οὐχὶ πολὺ διαφέρουσαν τοῦ φόβου· ἀπεκρίθη δὲ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του ἄνευ ὑπερηφανείας καὶ μετὰ ψυχρότητος.

Ὁ πρίγκηψ ἐπορεύετο τὴν ἑσπέραν εἰς τὸ θηριοτροφεῖον, καὶ ἡ Ἕρμη τὸν ἐδέχετο οὐχὶ μόνον φιλοφρόνως, ἀλλὰ τὸν ἐζήτει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μόλις εἰσήρχετο εἰς τὸν κλωβόν, ὅταν δὲ ἐξήρχετο ἐκτύπα διὰ τοῦ ποδὸς τὴν γῆν, ἐὰν ὁ πρίγκηψ δὲν ἦτο ἕτοιμος νὰ θέσῃ τὴν μηλωτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων της.

Ὁ πρίγκηψ, ἐν τούτοις, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπολαύσῃ οὐδ' ἓν φίλημα καὶ ὅσον αὕτη ἐδεικνύετο ἄκαμπτος εἰς τὰς παρακλήσεις του, τόσον ὁ πρίγκηψ ὠθεῖτο ὑπὸ φλογερᾶς ἐπιθυμίας νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν της.

*

Ἀπροσδόκητος ἀντίζηλος ἦλθεν εἰς βοήθειάν του. Ὁ Ἐδγάρδος ἑσπέραν τινὰ πρὶν ἢ ἡ Ἕρμη εἰσέλθῃ εἰς τὸν κλωβόν, τῇ εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Ἐπίστευον μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ὅτι ἠγαπᾶσο καὶ ἐσιώπησα· τώρα σοὶ τὸ λέγω, ὅτι δὲν θὰ συγκατανεύσω ποτὲ νὰ ἐξευτελίζεσαι μετ' ἐκείνου τοῦ Βο-

γιάρου, ὅστις ἠρραβωνίσθη ἤδη μετά τινος πριγκηπίσσης καὶ ὁ ὁποῖος ἀνάνδρως σὲ χλευάζει.

Ὅταν ὁ πρίγκηψ ἐπορεύθη νὰ τὴν ἴδῃ μετὰ τὴν παράστασιν, αὕτη τῷ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ἀληθεύει, ὅτι ἔχετε μνηστήν ;

— Εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐὰν θέλετε θὰ δώσω τέρμα εἰς τὸ ἀληθὲς τοῦτο μυθιστόρημα, θὰ ῥιφθῶ εἰς τοὺς πόδας σας ὡς δοῦλος.

— Ἀλλὰ σεῖς δὲν μὲ ἀγαπᾶτε.

— Πῶς θὰ σᾶς τὸ ἀπεδείκνυον ;

Ἡ Ἕρμη ἐσιώπησεν· ἔπειτα, πλησιάσασα εἰς τὸ ὠτίον τοῦ πρίγκιπος, ἐψιθύρισε:

— Παρευρεθῆτε μίαν ὥραν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου εἰς τὴν θύραν τοῦ θηριοτροφείου.

— Ἔχει καλῶς.

Ὁ πρίγκηψ ἐπορεύθη εἰς τὴν συνέντευξιν· ὅταν δὲ ἄφησε τὸ θηριοτροφεῖον, ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τῆς νυκτός, θεῖοι βραχίονες τὸν ἐνηγκαλίζοντο καὶ δύο καίοντα χείλη προσεκολλῶντο ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του.

Περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐγένετο λόγος εἰς ὅλας τὰς συναναστροφὰς ἢ περὶ τοῦ πρωτοτύπου πάθους τοῦ Μανιάσκου, πρὸς τὴν ὡραίαν δαμάστριαν, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἀνήσυχος διὰ τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ συνοικέσιον μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Ἀγρασίνης Σλοβούδης, μεθ' ἧς εἶχε μνηστευθῆ, παιδίον ἔτι ὤν.

Διὰ τὴν Ἕρμην, τὴν εὐφρόσυνον ἐκείνην νύκτα παρηκολούθησε νὺξ πλήρης ἀγωνιῶν. Ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἑσπέρας, μάτην ἐπεριέμενε τὸν ἐραστήν της. Τῷ ἔγραψεν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν.

Τὴν τετάρτην ἑσπέραν, αὕτη, ἐγκαταλιποῦσα τὸν κλωβόν, ἐκαλύπτετο μὲ τὴν μηλωτήν, ὁ Ἐδγάρδος τῇ εἶπε:

— Ἕρμη, θέλεις νὰ σοὶ εἴπω διατί ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος δὲν ἔρχεται πλέον ;

— Ὁμίλει, εἶπεν αὕτη μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς· εἶμαι ἑτοίμη τὰ πάντα νὰ κούσω.

— Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τελοῦνται οἱ γάμοι του.

— Ψεύδεσαι.

— Διατί νὰ ψευσθῶ ;

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ μνηστή του ;

— Πριγκήπισσα Ἀγροσίνη Σλοβούδη.

— Εἶνε ὡραία ;

— Ὡραία, νέα καὶ πλουσία.

Ἡ Ἕρμη ὠχρίασεν.

— Εἰπέ μου ὅτι θὰ χύσῃς ὑπὲρ ἐμοῦ ἓν δάκρυ, ἂν ἀποθάνω διὰ σέ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρδος καὶ ὑπόσχομαι νὰ σ' ἐκδικηθῶ· τὸν φονεύω.

— Ὄχι, Ἐδγάρδε, δὲν πρέπει νὰ θυσιασθῇς σύ.

— Λοιπόν, θὰ ἀφήσωμεν ἀτιμώρητον τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον ;

— Ὄχι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπεκρίθη ἡ Ἕρμη ἡσύχως, ἀλλὰ μετ' εὐσταθείας.

— Τότε ἄφησε νὰ τὸν φονεύσω.

— Ὄχι, ἄφες τον εἰς ἐμέ.

Ὁ Ἐδγάρδος ἐσιώπησε.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ὁ πρίγκηψ Μανιάσκος ἐκάθητο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συζύγου του. Ἡ πριγκήπισσα ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ ἅπαξ εἰσέτι τὴν ἔξοχον δαμάστριαν, θαυμαζομένην παρὰ πάντων.

— Πῶς σᾶς ἦλθε μία τοιαύτη ἰδέα; εἶπεν ὁ πρίγκηψ, ταραχθείς.

— Μοὶ διηγήθησαν τόσα θαύματα περὶ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ παρευρεθῶ εἰς μίαν παράστασιν . . . τὴν ἑσπέραν ταύτην καὶ μεθ' ὑμῶν, πρίγκηψ.

*

Ὅταν τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἡ Σουηδὴ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κλωβὸν τῶν λεόντων, εἶδε τὸν Μανιάσκον καὶ εἰς τὸ πλευρόν του ὡραιοτάτην κυρίαν, ἥτις τὴν ἐθεώρει διὰ τῶν διόπτρων μετὰ προκλητικοῦ ὕφους . .

Ἦτο ἡ πριγκήπισσα, ἡ μελλόνυμφός του.

Ἡ Ἕρμη ἔφριξε κατὰ πρῶτον, ἀλλ' εἶτα ἤρχισε τὰ γυμνάσια μετὰ τῶν θηρίων, μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ ψυχραιμίας καὶ ἀγερωχίας.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν διαφόρων γυμνασίων, ἡ Ἕρμη ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ράχεως λεοντός τινος, οἱ δὲ λοιποὶ τὴν περιεκύκλουν. Ἡ πριγκήπισσα ἐκραύγασε μεγαλοφώνως «εὖγε» καὶ ἔρριψεν ἐν τῷ κλωβῷ βαλάντιον πλῆρες χρυσοῦ.

Ἠκούσθη ψιθυρισμὸς ἀποδοκιμασίας ἐν τῷ κοινῷ . . Ἡ Ἕρμη ἤρχισε νὰ τρέμῃ καὶ τὰ δάκρυα ἐξῆλθον τῶν ὡραίων ὀφθαλμῶν της· ἠσθάνθη ὅτι ἔχασε τὴν ἐφ' ἑαυτῆς καὶ τῶν περιστοιχούντων αὐτὴν λεόντων ἰσχύν· ὁ μεγαλείτερος τῶν λεόντων ὕψωσε τὴν κεφαλήν, τὴν ἐθεώρησεν ἔκπληκτος καὶ ἥρπασεν ἀμέσως τὸν ἀριστερὸν βραχίονά της. Κραυγὴ φρίκης ἐξῆλθεν ἐκ μυρίων στομάτων, ἀλλ' ἡ Ἕρμη συνῆλθεν· ἤρκεσεν ἓν αὐτῆς βλέμμα, μία διαταγή, ἵνα ὁ λέων ἐγκαταλείψῃ τὸν βραχίονά της. Ἡ δαμάστρια ἀνεπήδησεν, ἔλαβε τὸ ἀπειθὲς ζῶον ἀπὸ τὴν χαίτην ἔθεσε τὸν πόδα ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐμαστίγωσε μέχρις οὗ ἐξηπλώθη πρὸ τῶν ποδῶν της.

Φρενητιώδη χειροκροτήματα καὶ κραυγαὶ ἐπιδοκιμασίας ἀντήμειψαν τὸ θάρρος της.

— Πότε θὰ γείνωσιν οἱ γάμοι; ἠρώτησε τὸν Ἐδγάρδον, ἐξελθοῦσα τοῦ κλωβοῦ.

— Μεθαύριον, Ἕρμη.

— Λαμβάνεις τὴν φροντίδα νὰ τῷ δώσῃς μίαν ἐπιστολήν, ἀλλὰ σὺ ὁ ἴδιος;

— Ἐὰν μὲ διατάξῃς.

— Σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Ἕρμη τῷ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα καὶ ὁ Ἐδγάρδος, λαβὼν τὴν ἰδικήν της, τὴν ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

*

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν, ἡ δαμάστρια ἔγραψε πρὸς τὸν πρίγκηπα. Ἅπαξ μόνον ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ καὶ τὸν ἱκέτευε νὰ ἔλθῃ κατὰ τὴν συνήθη ὥραν εἰς τὸ θηριοτροφεῖον, πρὸς ἀμοιβὴν δὲ τῷ ὑπέσχετο ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Βουκουρεστίου τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του. Ὁ Ἐδγάρδος ἐκόμισε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πρίγκηπα· οὗτος ἀνέγνωσεν, ἐμειδίασε καὶ εἶπε: «Θὰ ἔλθω».

Μίαν ὥραν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ὁ πρίγκηψ ἦτο πρὸ τῆς θύρας τοῦ θηριοτροφείου, ἥτις ἠνοίχθη ἀθορύβως, κατὰ τὸ σύνηθες.

Ἡ Ἕρμη ἐνεφανίσθη, περιβεβλημένη βραχεῖαν χλαῖναν, διὰ μηλωτῆς ὑπερραμμένην. Τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὡδήγησε μετὰ προφυλάξεως εἰς σκοτεινὴν δίοδον. Ἠνέῳξε, κατὰ τὸ σύνηθες, δευτέραν θύραν καὶ ἡ δαμάστρια σύρουσα τὸν πρίγκηπα εἰς μέρος τι ὅλως σκοτεινόν, περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη μετὰ περιπαθείας.

Ἔπειτα ἐξηφανίσθη· ἡ θύρα ἐκλείσθη πάλιν μετὰ δυνάμεως καὶ ὁ πρίγκηψ ἤγγισε διὰ τοῦ ποδὸς κάτι τι, τὸ ὁποῖον ἐκινήθη.

Τί ἦτο ἄρά γε; . . .

Αὕτη δὲν τὸν ὡδήγησε, κατὰ τὸ σύνηθες, ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ της ;

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ζωηρότατον ἐρυθρὸν φῶς. Ἡ Ἕρμη προσεκόλλησε δᾷδα εἴς τινα κρῖκον ἔμπροσθεν τοῦ κλωβοῦ τῶν λεόντων· ὁ πρίγκηψ εὑρίσκετο ἐν μέσῳ αὐτοῦ τοῦ κλωβοῦ, ἐν μέσῳ τῶν λεόντων. Ἡ Ἕρμη, τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους, ἵστατο ἔναντι τοῦ περιφράγματος καὶ τὸν ἐθεώρει ψυχρότατα μὲ τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της· διαβολικὸν δὲ μειδίαμα διέστελλε τὰ χείλη της.

Ὁ πρίγκηψ, διὰ ταχείας κινήσεως, ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Πρός Θεοῦ, Ἕρμη, τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς ; ἐφώνησεν ὁ πρίγκηψ.

— Πανηγυρίζω σήμερον τοὺς μετὰ σοῦ γάμους μου· οἱ λέοντες εἶνε οἱ προσκεκλημένοι.

— Ἀλλὰ σὺ παραφρονεῖς!

— Ἀπ' ἐναντίας, ἔχω πλήρεις τὰς φρένας. Μ' ἐπρόδωκας καὶ ἐγὼ σὲ κατεδίκασα εἰς θάνατον. Ἐμπρός, φίλοι μου!

Ἡ Ἕρμη ἐξύπνησε τοὺς κοιμωμένους λέοντας καὶ τοὺς ἐκτύπησε διὰ τοῦ μαστιγίου, ἐνῷ ὁ πρίγκηψ ἐπεκαλεῖτο βοήθειαν. Ἀλλ' αἱ κραυγαί του ἐπνίγοντο ὑπὸ τῆς ἔξωθεν μαινομένης θυέλλης.

Οἱ λέοντες, παροργισθέντες καὶ ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῶν κραυγῶν τῆς Ἕρμης, ὥρμησαν κατὰ τοῦ πρίγκηπος. Τὸ αἷμά του ἤρχιζε νὰ τρέχῃ. Ἱκέτευεν οὗτος καὶ ἀπελπιστικῶς ὑπερησπίζετο, ἐνῷ ἡ Ἕρμη μὲ ἀκινήτους ὀφθαλμούς, εὐηρεστεῖτο παρισταμένη εἰς τὴν θανατηφόρον ἐκείνην ἀγωνίαν.

Πολὺς ἐχρειάσθη χρόνος πρὶν ἢ οἱ λέοντες τελειώσωσι τὸ τρομερόν των ἔργον.

Ὅτε ὁ πρίγκηψ ἐξηπλώθη νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ κλωβοῦ, οἱ λέοντες ἀπεσύρθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ λείχωσι τοὺς αἱμοφύρτους πόδας των.

Τὴν αὐτὴν νύκτα, ἡ ὡραία δαμάστρια ἀνεχώρει ἐκ Βουκουρεστίου καὶ οὐδεὶς πλέον ἔμαθέ τι περὶ αὐτῆς.

Ἐν Ζακύνθῳ.

Δ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐξεδόθη ἄρτι «Ἡ Ἡρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» ἤτοι σκηναὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1821-1828. Συγγραφὴ Στεφάνου Θ. Ξένου, ἔκδοσις τρίτη. Τόμοι 2. Τιμᾶται δρ. 5. Ταχυδρομ. ἀποστέλ. δρ. 6.